

[Maisted]

de også gennemtænkt problemerne og ved, hvordan problemerne skal løses. Ellers er det komplet vanvittigt at gå hen og stille krav til nogen; hvis man ikke har gennemtænkt problemerne og selv er i stand til at løse dem, aner man jo ikke, hvad man taler om. Det må da være så indlysende, at selv hr. Svend Åge Petersen kan forstå det.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Til hr. Maisted vil jeg gerne sige, at det, som jeg også fandt interessant, lige så vel som det, hr. Svend Åge Petersen sagde, var tilfælde, hvor miljømyndighederne stiller u præcise krav eller stiller et sæt af krav og nægter at sige, hvad det er for nogle slutkrav, de vil stille. Det er det, vi burde beskæftige os med, og det er nogle af de tilfælde, vi kender til, hvor myndighederne ligesom anvender betragtningen »så godt som muligt«. Det er nemlig en aldeles uteknisk og umulig betragtning at have med at gøre, når det drejer sig om erhvervsliv og andre ting. Men det er bare ikke det, der er indeholdt i lovforslaget.

Så vil jeg i øvrigt principielt sige, at jeg faktisk synes, bevisbyrden påhviler erhvervslivet. Det er altså ikke tilladt her i Danmark at fremstille hvad som helst og så sige til den offentlige myndighed: Nu må I finde ud af, hvordan vi skal komme af med skidtet.

(Kort bemærkning).

Svend Åge Petersen (KF):

Hr. Maisted, jeg tror, der foreligger en misforståelse. Det er ikke, og i hvert fald slet ikke efter min opfattelse, myndighedernes opgave at udtale sig om, hvordan vi forureningsbekæmper over for den enkelte virksomhed. Det er heller ikke deres opgave at fortælle teknisk set, hvordan det kan effektueres, sådan som det fremgår af hr. Maistedes lovforslag. Man må stille de krav, som miljøloven berettiger til, og så må vi venligst bede vores dygtige erhvervsliv, som også magter det, om at få dette på plads. Det er den væsentligste forskel mellem den opfattelse, der ligger i lovforslaget, og det, jeg har givet udtryk for.

(Kort bemærkning).

Maisted (FP):

Jeg er enig med fru Lone Dybkjær i, at det ville være rart, om vi også fik kigget på problemet med at sætte krav og så komme frem med et slutkrav, der helt afviger fra det, man startede med. Helt enig.

Må jeg sige til hr. Svend Åge Petersen, at jeg er forrygende uenig, og det er jeg f.eks. overbevist om at en virksomhed som Kemisk Værk Køge også er. Her ofrede man eksempelvis noget i størrelsesordenen 36-37 mill. kr. på rensningsanlæg for at nå en ganske bestemt slutning, og så viste det sig, at det var teknisk umuligt, hvorefter miljømyndighederne sagde: o.k., så nøjes vi med et andet krav. Der gik man altså den anden vej. Man stillede nogle krav, der var uopfyldelige, og bagefter gik man altså den anden vej. Det havde været logisk i en sådan sag og i andre sager, at man havde gennemtænkt problemet og havde fastsat, hvad der kunne opnås. Så var der ikke nogen, der ville have sagt, at man skulle ofre 36 mill. kr., og så kunne det være, at man kunne have nøjedes med at ofre 25 mill. kr. for at nå frem til præcis det samme resultat.

Men det væsentlige i lovforslaget er imidlertid, at krav og ansvar følges ad. Så lang tid man uden ansvar kan stille krav til danske virksomheder og til danske borgere i dette samfund uden at have et medansvar for, at man kan løse problemerne, er man ude på et skråplan, og så vil vi få et hav af sager. Derfor vil jeg håbe, at man tænker sig om og lader være med at tage afstand fra et lovforslag, bare fordi det er fremsat af fremskridtspartiet. Det betyder under alle omstændigheder ikke yderligere offentlige udgifter, for så er det ensbetydende med, at de mennesker overhovedet ikke kan bestride deres job.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til miljø- og planlægningsudvalget. Hvis ingen